

Fragmenter av verden

– Jeg jobber oftest med nære ting. Det er det jeg ser rundt meg. Gresstuster og jord er overalt, det har noe veldig allment ved seg, sier maleren Thorbjørn Sørensen om arbeidene han viser i utstillingen «Gjennom naturen» på Stenersenmuseet.

TEKST ARVE RØD

– Hva er arbeidene vi får se på Stenersenmuseet?

– De er en fortsettelse av det jeg viste i utstillingen «Å gå rundt et hus» på Galleri K i fjor. Det var studier av jordhauger og plantevekster, i akvarell. Teknikken passer godt med objektene som gjengis. Det enkle, litt uskyldige ved akvarell er noe som svarer godt til det karakteristiske ved det jeg faktisk gjengir.

– Hvordan begynte du med disse studiene?

– Det startet egentlig som et mislykket forsøk på å gjøre naturstudier ute. Jeg fikk det bare ikke til. Jeg endte med å ta med meg naturobjektet inn i atelieret, og da skjedde det noe, med mitt blikk på og mine tanker om de tingene jeg malte. Jeg så et helt annet objekt. I stedet for å se bare gress eller en plante, dro jeg med meg et helt lite system av tilfeldigheter og ting jeg ikke hadde forutsett, i jorda under, i rotsystemet, det var så mange fragmenter av en mye større natur der. Jeg begynte da vi måtte ut av atelierene i bygningen som ble kalt Borgen, i Gamlebyen i Oslo, som nå er revet. I den prosessen ble de små naturfragmentene nærmest offersymboler på større prosesser av fortrenning i byen.

– Så det prosjektet hadde en politisk side også?

– Ja for så vidt, men det ligger ikke noe manifest i å arbeide med disse motivene. De representerer en lavmælt måte å protestere på. Jeg tar ikke på meg den politiske oppgaven å tale byutviklingens eller naturens sak. Kunstnere kan selvsagt ha interessante ting å si om slike emner, men jeg føler meg ganske ydmyk i forhold til fagområder og vitenskap som ligger utenfor mitt kunnskapsfelt.

– Men arbeidene har likevel et moralsk perspektiv?

– Ja, det kan du godt si. Men man er i forskjellige faser i arbeidet. Av og til tenker man at det er noe større man ønsker å si om samfunnet og verden. Andre ganger er man mer inne i seg selv og sine egne tanker. I sånne perioder, når man sitter der og ser inn i den vesle jordhaugen i dagevis og det plutselig kommer en liten maur ut, så er jo det en sensasjon i min verden!

– Vi fikk en omvisning på Naturhistorisk museum i forbindelse med denne utstillingen, og da møtte vi blant andre en geolog. Han kunne fortelle oss at alt vi kjøper av elektroniske artikler har komponenter av metall som er utvunnet av stein i en eller annen form, og at stein faktisk ikke er noen fornybar ressurs. Forbruket av disse varene øker drastisk, noe som medfører tilsvarende økte inngrep i naturen. Det har jeg ikke tenkt over, og det opplevde jeg

som en vekker, og et urovekkende perspektiv på livet i vår tid. Det legger noe til lesningen av mine egne arbeider.

– Forholdet natur-kultur fremstår som ytterpunkter i ditt kunstnerskap etter hva jeg kan se. Stripebildene fra nittitallet oppleves som veldig urbane, sammenlignet med de intime studiene av gress og planter, fugler osv. Hva tenker du om dette?

– De ulike prosjektene handler på en måte om akkurat det samme. Jeg liker tilfeldigheten i hva jeg tar med meg når jeg tar en plante inn på atelieret. Stripebildene var også styrt av tilfeldigheter, mer enn de var en respons på en urban visualitet. Det er først og fremst et spørsmål om å få til noe som er visuelt interessant, noe man har lyst å se på. Det er så enkelt at man plutselig blir lei av sitt eget arbeid, og spør seg hva man egentlig er interessert i. Og jeg er interessert i nær natur, planter eller vanlige fugler vi kan se i byen. Det er ganske langt unna et vitenskapelig studium.

– Hva er det da?

– Det jeg maler er ikke helt definert, verken som et estetisk eller et naturvitenskapelig objekt. Jeg ser på naturen med et studerende øye, men det ligger en vaghet i hvordan jeg arbeider. Det handler vel om en redelighet i å se verden slik den melder seg for ens daglige blikk eller erfaring, uten at det skal være noe akademisk eller litterært ved det. Det handler om at man spør seg om hva verden er, uten at man nødvendigvis må lage det til en stor fortelling. Og jeg forstår verden utfra det jeg ser omkring meg, sier Sørensen.

Thorbjørn Sørensen deltar i utstillingen «Gjennom naturen» ved Stenersenmuseet. Foto Behzad Farazollahi

Thorbjørn Sørensen, *Uten tittel* (studier av jordhauger og plantevekster), akvarell, 2013. Foto Halvard Haugerud